

Sygn. akt **X K 178/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Anna Ciechanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim – I. R.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 22 czerwca 2016 roku, 09 września 2016 roku, 07 października 2016 roku oraz 28 listopada 2016 roku sprawy

1. **M. W. (1) (...)**, syna P. i A. z domu (...), urodzonego (...) w P.,

2. **S. Ż. (Ż.)**, syna S. i M. z domu W., urodzonego (...) w G.

oskarżonych to, że:

w dniu 04 lipca 2015 roku na ul. (...) w miejscowości S. na stacji paliw działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą zabrał w celu przywłaszczenia olej napędowy w ilości 104, 99 litra o wartości 496, 60 złotych, czym działał na szkodę (...) S.A., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

I. oskarżonych **M. W. (1) (...)** oraz **S. Ż. (Ż.)** w ramach czynu zarzucanego im w akcie oskarżenia uznaje za winnych tego, że w dniu 04 lipca 2015 roku na ul. (...) w miejscowości S. na stacji paliw, działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz z inną ustaloną osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, zabrali w celu przywłaszczenia olej napędowy w ilości 104, 99 litra o wartości 496, 60 złotych, czym działali na szkodę (...) S.A., przy czym czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi, występki te kwalifikuje z art. 278 § 1 i 3 k.k. i skazuje ich za to oraz wymierza:

- oskarżonemu **M. W. (1) (...)**, na mocy art. 278 § 3 k.k., karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

- oskarżonemu **S. Ż. (Ż.)**, na mocy art. 278 § 3 k.k. w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k., karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonych **M. W. (1) (...)** oraz **S. Ż. (Ż.)** do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. kwoty 496, 60 złotych (czterysta dziewięćdziesiąt sześć złotych i 60/100),

III. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku - Prawo o adwokaturze (Dz. U. nr 16, poz.124 ze zm.) w zw. z § 4 ust. 1 i 2, § 17 ust. 2 pkt 4 i 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu i art. 626 § 1 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego G. K. z Kancelarii Radcy Prawnego w G. kwotę

420, 00 zł (słownie: czterysta dwadzieścia złotych i 00/100) brutto tytułem nieuiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu **M. W. (1)** z urzędu w postępowaniu sądowym,

IV. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 616 § 1 i 2 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 633 k.p.k. i na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 ze zm.) zwalania oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt X K 178/16

UZASADNIENIE

Z uwagi na wniesienie wniosku o uzasadnienie jedynie przez obrońcę M. W. (1) i wyłącznie w odniesieniu do jego osoby, uzasadnienie niniejsze zostało ograniczone do tego oskarżonego, stosownie do art. 423 § 1a k.p.k.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. W. (1) był dłużny swojemu znajomemu K. G. kwotę 500 złotych. W związku z tym, że na początku lipca 2015 roku nie dysponował taką kwotą, K. G. chcąc odzyskać swoje pieniądze zaproponował, by M. W. (1) dokonał wspólnie z nim kradzieży paliwa, które K. G. miałby potem sprzedać i uzyskane w ten sposób pieniądze zaliczyć na poczet przysługującej mu od M. W. (1) należności. M. W. (1) zgodził się na propozycję K. G..

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. W. (1) k. 30, 178.

W dniu 04 lipca 2015 roku K. G. i S. Ż., który postanowił uczestniczyć w planowanej kradzieży paliwa, przejechali po M. W. (1) do G. samochodem K. G. i zawieźli go do kolegi – A. B. (1), który zgodził się pożyczyć M. W. (1) swoje (...) nr rej. (...). M. W. (1) zdecydował się na pożyczanie wskazanego pojazdu, gdyż K. G. nie chciał, by przy dokonywaniu kradzieży używali jego samochodu. M. W. (1) nie poinformował przy tym A. B. (1), w jakim celu pożycza od niego pojazd. Następnie w godzinach wieczornych około 22:30 wszyscy trzej mężczyźni, tj. K. G. i S. Ż. oraz M. W. (1) pojechali na stację paliw PKN (...) znajdującą się w S. przy ul. (...) – przy czym K. G. pojechał tam swoim samochodem, zaś M. W. (1) i S. Ż. pożyczonym od A. N. A. o nr rej. (...). Mężczyźni ustalili, że K. G. pierwszy przyjedzie na tą stację benzynową i oceni, czy dokonanie na niej kradzieży paliwa będzie możliwe, po czym telefonicznie skontaktuje się z pozostałą dwójką i poinformuje ich o swoich ustaleniach. K. G. zadzwonił z budynku stacji do M. W. (1) i powiedział, że ten może przyjechać. Na (...) położonej w S. przy ulicy (...) M. W. (1) zaparkował obok dystrybutora i zaciął nalewać z niego olej napędowy do umieszczonego w bagażniku jednego z trzech baniaków. Kiedy napełnił ten baniak ponownie zajął miejsce kierującego, zaś z samochodu wysiadł towarzyszący mu S. Ż., który zamierzał napełnić drugi z baniaków umieszczonych w bagażniku. W tym momencie kierownik stacji paliw PKN (...) domyślając się, co planują M. W. (1) i S. Ż. nakazał pracownikowi stacji zablokować dystrybutor, z którego korzystali w/w. W tym samym czasie znajdujący się w budynku stacji paliw K. G. widząc poruszenie wśród jej pracowników zadzwonił do M. W. (2) i powiedział, że jest „przypał”. W związku z tym, gdy tylko S. Ż. zajął miejsce pasażera, M. W. (1) odjechał z tej stacji bez uiszczenia ceny za zabrane przez nich paliwo w ilości 104, 99 litrów oleju napędowego.

Wartość wyrządzonej przez M. W. (1), S. Ż. oraz K. G. szkody wyniosła 496, 60 złotych.

Dowód: zeznania świadków: P. P. (2) k. 68-69; W. W. (2) k. 109-110; D. P. k. 123-124 – ujawnione k.220; protokół odtworzenia utrwalonych zapisów wraz z załącznikami k. 47-55; zapis nagrania z monitoringu k. 10; wyjaśnienia oskarżonego M. W. (1) k. 30, 178, ujawnione k.220; częściowo wyjaśnienia K. G. k. 36, 112-113, ujawnione k.243;

Słuchana w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego M. W. (1) oświadczyła, iż rozumie treść staliwnych mu zarzutów i przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu. Nadto opisał udział swój oraz współoskarżonych w kradzieży do jakiej doszło w dniu 04 lipca 2015 roku

wyjaśnienia oskarżonego M. W. (1) k. 30, 178.

M. W. (1) ma wykształcenie zawodowe. Jest bezdzietnym kawalerem i nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Pracuje jako pracownik biurowy osiągając z tego tytułu dochód w wysokości 600 zł miesięcznie. Stan jego zdrowia jest dobry, nie był leczony psychiatrycznie, nautologicznie, ani odwykowo. Był uprzednio dwukrotnie karany, każdorazowo za przestępstwa przeciwko mieniu.

Dowody: dane o karalności. 64-67, opis orzeczenia k. 101-103, 120-120v., 138-139; dane osobopoznawcze k. 28-29.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków oraz dokumentów zgromadzonych i ujawnionych w trybie art. 394 § 1 i 2, których wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, zarówno fakt popełnienia przez oskarżonego M. W. (1) zarzucanego mu występku, jak i jego wina, nie budzą wątpliwości. Nie mniej jednak Sąd uznał za celowe dokonanie modyfikacji zarówno opisu, jak i kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu, o czym szerzej poniżej.

Do zrekonstruowania stanu faktycznego w sprawie przyczyniły się zeznania P. P. (2), W. W. (2) i D. P., a zatem bezpośrednich świadków zdarzenia. Osoby te, będące pracownikami stacji paliw (...) S.A. w P. znajdującej się w S. przy ul. (...), rzeczowo opisali okoliczności wykrycia kradzieży i podjęte w związku z tym dziania. Depozycje tych świadków cechowały się zaś przy tym nie tylko logicznym i spójnym wewnątrznie tokiem, ale również znalazły potwierdzenie w ujawnionych w toku postępowania dokumentach oraz zapisach z kamer monitoringu. Brak było zatem podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności.

Odnosząc się do zeznań A. B. (2) Sąd doszedł do przekonania, iż nie budzą one zastrzeżeń co do ich prawdziwości. Świadek przyznał w nich, że na przełomie czerwca i lipca 2015 roku użył swój samochód marki N. (...) nr rej. (...) koledze – M. W. (1) i zaznaczył, iż nie wiedział w jakim celu pojazd ten jest mu potrzebny. Powyższe wskazania w pełni korespondowały z treścią wyjaśnień M. W. (1), niewątpliwie polegających na prawdzie, i jednocześnie nie stały w sprzeczności z żadnym innym uznanym przez Sąd za wiarygodny dowodem w sprawie. Nadmienić przy tym należy, że choć świadek podał, iż gdy pożyczał samochód M. W. (1) ten był sam, to owe oświadczenia nie podważają wyjaśnień oskarżonego M. W. (1) odnośnie udziału innych osób w popełnionym czynie zabronionym. Choć bowiem świadek nie spotkał wówczas ani S. Ż., ani też K. G., to nie oznacza to, że mężczyźni ci nie towarzyszyli M. W. (1) przed i po pożyczeniu auta. Mając na uwadze powyższe Sąd doszedł do przekonania, że omawiane zeznania stanowią miarodajny dowód w sprawie i dokonał ustaleń w sprawie również w oparciu o ich treść.

Przechodząc do omówienia wyjaśnień K. G. Sąd w pierwszej kolejności zważył, iż sprawa jego udziału w kradzieży będącej przedmiotem niniejszego postępowania została wyłączona do odrębnego postępowania. Sąd, mimo podjętych starań, nie był przy tym w stanie ustalić miejsca pobytu tego świadka i wezwać go na rozprawę celem bezpośredniego złożenia zeznań. W związku z powyższym Sąd poprzestał na ujawnieniu w niniejszym postępowaniu wyjaśnień tego świadka w trybie art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k. Sąd zważył przy tym, iż w przedmiotowej sprawie K. G. przysługiwało uprawnienie opisane w art. 182 § 3 k.p.k., co jednak – wobec treści art. 391 § 2 k.p.k. – nie stało to na przeszkodzie ujawnieniu podczas rozprawy głównej uprzednio złożonych przez niego wyjaśnień, co Sąd w przedmiotowej sprawie uczynił.

Sąd zważył dalej, że do wyjaśnień świadka K. G. podszedł on z daleko idącą ostrożnością, mając na uwadze fakt, że świadek nie miał obowiązku mówienia prawdy (jako podejrzany) oraz, że miał interes prawny przy nie przedstawiać niekorzystnych dla siebie informacji. Sąd szczególnie wnikliwie dokonywał ich oceny, mając na uwadze całość materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w szczególności zaś wyjaśnienia oskarżonego M. W. (1). Uwzględniając wyniki powyższej analizy Sąd uznał, że nie polegały na prawdzie te wyjaśnienia K. G., w których zaprzeczył on swojemu udziałowi w popełnieniu czynu przypisanego M. W. (1). W tym zakresie, jako sprzeczne z depozycjami M. W. (1), nie zasługiwały one bowiem na wiarę. Warto przy tym podkreślić, że oskarżony M. W. (1) nie miał żadnych podstaw, ażeby bezpodstawnie obciążać K. G. – w szczególności, gdy uwzględni się fakt, że nie próbował on jednocześnie odsunąć od siebie odpowiedzialności karnej za zarzucany mu wówczas czyn. Przeciwnie, oskarżony

M. W. (1), co zostanie omówione niżej, konsekwentnie w toku całego postępowania przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wskazując tak na udział swój, jak i pozostałych osób przy jego dokonaniu.

W konsekwencji wyjaśnienia K. G. w zakresie, w jakim zaprzeczył on udziałowi swojej osoby w popełnieniu zarzucanego mu czynu, zostały przez Sąd pominięte, jako nie polegające na prawdzie. Wątpliwości Sądu nie wzbudziły natomiast wskazania K. G. odnośnie tego, iż widział w dniu 04 lipca 2015 roku w godzinach wieczornych na stacji paliw PKN (...) w S. M. W. (1) oraz pojazd marki N. (...), okoliczność ta była bowiem bezsporna wobec wyjaśnień samego M. W. (1). Sąd zważył dalej, iż nie sposób dać wiary wyjaśnieniom tego świadka, jakoby o tym, że doszło do kradzieży dowiedział się niedługo po tym fakcie od samego M. W. (1), który miał przyjechać do miejsca jego zamieszkania i zaproponować mu kupno skradzionego paliwa – przeczą im bowiem wyjaśnienia M. W. (1), które uznane zostały za wiarygodne.

Ponadto Sąd uznał za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie dokumenty ujawnione w trybie art. 393 § 1 i 2 k.p.k., w szczególności w postaci danych osobopoznawczych, danych o karalności, odpisów orzeczeń i protokołów znajdujących się w aktach sprawy, których autentyczność, wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, a które zostały sporządzone przez upoważnione osoby i podmioty, w zakresie ich kompetencji.

W kontekście zaprezentowanej wyżej oceny materiału dowodowego Sąd nie znalazł podstaw by zakwestionować wiarygodność wyjaśnień M. W. (1). W toku kolejnych swoich przesłuchań w/w konsekwentnie przyznawał się bowiem do winy szczegółowo opisując okoliczności popełnienia przestępstwa. Co istotnie oskarżony opisał nie tylko działania współoskarżonych, lecz również nie stronił od przytaczania faktów niekorzystnych dla siebie, Sąd uznał zatem jego depozycje za szczere i tym samym wiarygodne dokonując ustaleń faktycznych w sprawie również w oparciu o ich treść.

Mając na uwadze powyższe za nie polegające na prawdzie należało uznać oświadczenie S. Ż., w którym nie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu. Powyższemu twierdzeniu przeczą bowiem zarówno wyjaśnienia M. Wilka, jak i zapis kamer monitoringu stacji paliw, na której dokonano przedmiotowej kradzieży.

Wobec zaprezentowanej powyżej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony M. W. (1) dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu. Zdaniem Sądu, oskarżonemu przypisać można także winę w popełnieniu omawianego czynu. Oskarżony ze względu na wiek jest osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Należy podkreślić, iż oskarżony, biorąc pod uwagę jego doświadczenie życiowe, w tym również jego uprzednią karalność, miał pełną świadomość, iż zachowaniem swoim narusza obowiązujące normy prawne.

Sąd zważył dalej, iż swoim zachowaniem, polegającym na tym, że M. W. (1) w dniu 04 lipca 2015 roku w S. wspólnie i w porozumieniu z S. Ż. oraz z K. G. zabrał w celu przywłaszczenia oleju napędowego w ilości 104,99 litrów o wartości 496,60 zł na szkodę (...) S.A. w P., oskarżony ten wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 278 § 1 k.k. Nie mniej jednak, mając jednocześnie na względzie okoliczności niniejszej sprawy Sąd doszedł do przekonania, że czyn ten należało uznać za wypadek mniejszej wagi i uwzględnić w jego kwalifikacji również art. 278 § 3 k.k. Sąd rozstrzygając w tym przedmiocie doszedł do przekonania, iż zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego uznanie czynu za „wypadek mniejszej wagi” powinno się opierać na ocenie wszystkich okoliczności związanych z jego popełnieniem, zarówno obiektywnych, jak i subiektywnych. Decydują o tym elementy tak przedmiotowe, jak i podmiotowe, a więc także dotyczące sprawcy, przedsiębranego przez niego sposobu działania, stopnia natężenia złej woli itp. Przy ocenie, czy zachodzi wypadek mniejszej wagi w danej sprawie, należy brać pod uwagę przedmiotowo-podmiotowe znamiona czynu, kładąc akcent na te elementy, które są charakterystyczne dla danego rodzaju przestępstw. Wypadek mniejszej wagi jest to bowiem postać czynu o znamionach przestępstwa typu podstawowego, charakteryzująca się przewagą elementów łagodzących o charakterze przedmiotowo-podmiotowym (zob. wyrok SN z 9 października 1996 r., V KKN 79/96, OSNKW 1997, nr 3-4, poz. 27). Podstawowym elementem oceny wypadku mniejszej wagi jest stopień społecznej szkodliwości czynu. Istotnym elementem jest także stopień zawinienia, nie stanowiący okoliczności rzutującej na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu (por. wyrok SN z 14 stycznia 2004 r., V KK 121/03,

Orzecznictwo Sądu Najwyższego w sprawach karnych 2004, poz. 106, s. 87-88). W dalszej kolejności Sąd zważył, iż przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu przyjmuje się koncepcję przedmiotowo - podmiotową czynu. Od strony przedmiotowej wchodzić będą w grę takie elementy, jak rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu, sposób działania sprawcy. Od strony podmiotowej z kolei należy uwzględnić takie elementy, jak umyślność bądź nieumyślność i różne jej odcienie: premedytacja bądź jej brak, dolus coloratus, dolus directus bądź eventualis, a ponadto pobudki, motywy i cele działania sprawcy (tak: A. Zoll - Materialne określenie przestępstwa, Prokuratura i Prawo 1997/2 str. 7 i n., R. Góral - Kodeks karny - praktyczny komentarz Warszawa 1998 r. str. 12 a także Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.01.1998 r. V KKN 39197 opublikowany w Prok. i Pr. O. 1998/6/1). Nie mają natomiast wpływu na stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu takie okoliczności, jak dotychczasowe życie sprawcy (w tym karalność), jego właściwości i warunki osobiste, trudna sytuacja materialna i rodzinna itp. Chociaż okoliczności te sąd uwzględnia przy wymiarze kary i orzekaniu środków karnych oraz stosowaniu probacji, to jednak nie w aspekcie oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu. Jak wskazał SA w Ł. w wyroku z dnia 28 stycznia 1998 r. (II AKa 245/99, Biul. Prok. Apel. 1999, nr 8), wszystkie z wymienionych w art. 115 § 2 kk okoliczności związane są z czynem, jego stroną przedmiotową i podmiotową. Nie są to natomiast okoliczności dotyczące sprawcy (tak również wyrok SN z dnia 19 października 2004 r., III KKN 355/04, LEX nr 14299).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd oceniając społeczną szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu miał na uwadze, że choć niewątpliwie działał on w sposób przemyślany i zaplanowany, wskazujący na istnienie po jego stronie umyślności w formie zamiaru bezpośredniego, to jednocześnie należy stwierdzić, że szkoda powstała na skutek jego występku była niewielka, jedynie nieznacznie przekraczająca ¼ minimalnego wynagrodzenia. Przez wzgląd na powyższe Sąd doszedł do przekonania, iż w niniejszej sprawie zaistniała konieczność modyfikacji kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu właśnie poprzez zakwalifikowanie go z art. 278 § 1 i 3 k.k.

Rozważając kwestię wymiaru kary dla M. W. (1) Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k. W myśl tego przepisu sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Sąd wziął również pod uwagę zawartą w art. 58 § 1 k.k. zasadę prymatu kar nieizolacyjnych oraz to, że przestępstwo z art. 278 § 3 k.k. zagrożone jest karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. Ponadto, z uwagi na fakt, że M. W. (1) jest osobą młodocianą w rozumieniu art. 115 § 10 k.k., dla rozważań związanych z wymiarem kary znacznie miała również zasada wyrażona w art. 54 § 1 k.k.

Te właśnie normy Sąd miał na uwadze uznając karę 2 miesięcy pozbawienia wolności za sprawiedliwą w odniesieniu do M. W. (1). W ocenie Sądu, kara wymierzona oskarżonemu M. W. (1) za ten czyn jest adekwatna zarówno do stopnia jego zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości tego występku. Uwzględnia ona nadto okoliczności łagodzące oskarżonego tj. jego postawę przyjętą w toku postępowania – okazanie skruchy, złożenie wyczerpujących wyjaśnień oraz wyrażenie gotowości poniesienia odpowiedzialności karnej, jak i okoliczności go obciążające – jego uprzednia karalność z uwzględnieniem faktu, iż wcześniej dopuszczał się on kilkukrotnie przestępstw przeciwko mieniu. Nie bez znaczenia pozostało również to, iż M. W. (1) działał w sposób metodyczny, konsekwentnie realizując kolejne etapy wcześniej ustalonego planu przestępczego działania i wykazał się wyraźnie lekceważącym stosunkiem do obowiązujących norm prawnych. W świetle powyższego, w ocenie Sądu jedynie wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w stosunkowo niskim wymiarze pozwoli na zrealizowanie wszystkich jej celów zarówno w sferze prewencji ogólnej, jak i szczególnej. W ocenie Sądu celów tych nie pozwoli natomiast zrealizować ani kara grzywny, ani ograniczenia wolności – nieizolacyjne kary wymierzone oskarżonemu w jego poprzednich sprawach nie przyniosły bowiem oczekiwanego rezultatu.

W dalszej kolejności Sąd stwierdził, iż brak jest w ustalonych okolicznościach podstaw do zastosowania wobec oskarżonego M. W. (1) dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Z uwagi na fakt jego uprzedniego skazania na karę pozbawienia wolności, wobec w/w zaistniała bowiem jedna z negatywnych przesłanek wskazanych w art. 69 § 1 k.k., uniemożliwiająca zastosowanie tej instytucji.

Sąd uznał także, że w przedmiotowej sprawie celowe będzie orzeczenie w stosunku do oskarżonego M. W. (1) (oraz S. Ż.) obowiązku naprawienia w całości szkody w oparciu o art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekając w tym przedmiocie wziął pod uwagę wartość szkody poniesionej przez pokrzywdzonego, która nie była kwestionowana, uwzględnił także fakt działania przez oskarżonych wspólnie i w porozumieniu, co spowodowało obciążenie ich solidarną odpowiedzialnością z tego tytułu zgodnie z art. 441 § 1 k.c.

Nadto Sąd w punkcie III wyroku orzekł o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. W. (1) z urzędu, przyznając na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku - Prawo o adwokaturze (Dz. U. nr 16, poz.124 ze zm.) w zw. z § 4 ust. 1 i 2, § 17 ust. 2 pkt 4 i 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu i art. 626 § 1 k.p.k. od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego G. K. z Kancelarii Radcy Prawnego w G. kwotę 420, 00 zł.

W punkcie IV wyroku Sąd na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 616 § 1 i 2 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 633 k.p.k. i na mocy art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 ze zm.) zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych uznając, że z uwagi na stan majątkowy i możliwości zarobkowania M. W. (1), konieczność ich uiszczenia przez tego oskarżonego stanowiłaby nadmierne obciążenie tak dla niego, jak i jego bliskich.